

[J. V. Christensen.]

mig at erfare, at der vil finde en fuldstændig Deling af den forhistoriske Samling Sted, saaledes at der bliver en Udstillingssamling og en Studiesamling, hvilket i Virkeligheden vil sige, at man kommer bort fra noget af det, som kan have virket lidt tyngende ved den hidtidige Ordning, og som ogsaa hænger sammen med de ringe Pladsforhold. Det kan paa en Maade siges at have kastet noget af Fortids Mørke over Nutids klare Dag, at det almindelige Publikum ikke har kunnet orientere sig i Samlingerne saa godt, som det kunde ønskes, ogsaa af Museumsledelsen, paa Grund af Ophobning.

Som af Ministeren nævnt er der gennem dette Forslag og gennem det forberedende Arbejde, der er gjort i Byggeudvalget — til Dels i Samraad med Bedømmelsesudvalget —, vundet megen Plads og navnlig opnaaet det meget betydningsfulde, at Loftsetagen er blevet sikret. Paa denne store Plads, som her er tilvejebragt, gælder det dog i høj Grad om, at alt bliver saa overskueligt som muligt, og det gælder tillige om — det er naturligvis navnlig et Museums-spørgsmaal, men det bør dog maaske ogsaa siges her i den lovgivende Forsamling —, at der ved Indsamlingen af Materiale tages noget Hensyn til, at Mængden ikke bliver saa stor, at Kvaliteten i givne Tilfælde næsten skjules. Jeg havde for nogle Aar siden den Ære at være Ordfører for et Lovforslag af en helt anden, men dog i visse Maader beslægtet Art, nemlig Forslaget om Aflevering af Tryksager til det kgl. Bibliotek, og her lykkedes det ved Samvirken fra de forskellige Sider at naa frem til at bevare en god historisk Linie i Afleveringen og samtidig en Linie, der tager Hensyn til den overmaade stærkt stigende Produktion. Nu foreligger dette Forhold jo ikke med Hensyn til Oldsagerne, thi hvis disse produceres, er de i hvert Fald ikke meget værd, og saa vidt jeg ved, har vi heller ikke her i Landet haft Lejlighed til at tvistes om Oldsagers Ægthed, saaledes som i Amerika, hvor man har fundet Runestene, om hvilke det paastaas, at de er produceret i en meget sen Tid. Saadant noget er der ikke Tale om her, men derfor kan der godt være Tale om en Tilrettelægning af Museet paa en saadan Maade, at der tages et betydeligt Hensyn til, at den udstillede Masse ikke overdrives. Sorteringen bør foretages med Skønsomhed. Det glæder mig derfor meget, at man, saa vidt jeg har forstaaet, netop agter at gaa denne Vej ved Ordningen af det nye Nationalmuseum.

Naar jeg ser, med hvor stor Villighed der her ofres Million efter Million, kan jeg ikke undlade at sende en lille Tanke ud i Landet, hvor der mange Steder er en virkelig Villie til at skabe noget, men hvor Midlerne er saa uendelig smaa og fattige. Man kan heller ikke forlange, at Statsmagten alle Vegne skal vise saa stor Imødekommenhed som her, men jeg vil dog gerne gentage en Henstilling, som jeg har udtalt ved andre Lejligheder, om, at Nationalmuseet i sin Rigdom vil være imødekommende overfor det lokale Arbejde, hvor en saadan Imødekommenehed kan vises; uden at Helheden herinde svækkes. Jeg vil ogsaa tilføje en anden Betragtning, som jeg tillægger en ikke ringe Betydning: Hvor man gør Fund, som har deres særegne Værdi paa den Plads, hvor de gøres, dér siger jeg, idet jeg i øvrigt ikke ønsker det taget som Udtryk for, at min Kærlighed til Museet er svækket: lad det blive derude!

Det nye Hus bliver, som den højtærede Minister sagde, et stateligt Hus, og det bliver et dyrt Hus, men jeg tror for Resten, det er rigtigt, hvad de byggesagkyndige og andre har udtalt, at man nu naar frem til et Resultat, som bliver relativt billigere, end man oprindeligt kunde have ventet. I mine Udtalelser i 1928 talte jeg om, at der maatte tages Hensyn til Skatteyderne, ogsaa naar det drejer sig om dette betydningsfulde kulturelle Formaal. Nu er vi ikke mere i 1928, vi er i 1933, Beskæftigelsespolitikken er blevet en Nødvendighed, mange Ting har forskudt sig siden den Gang; nu mener man altsaa, at Tiden er inde til at gennemføre hele Byggeforetagendet, og derfor skal der tilvejebringes et meget betydeligt Beløb. Under den oprindelige Forhandling var det udenfor Forudsætningerne, at der skulde laanes til den sidste Ende af Nationalmuseet, men nu er Forholdet blevet det, at man laaner til hele Museet. Det er maaske en Metode, som ikke er helt ukendt, men det virker alligevel noget besynderligt. Den højtærede Minister henviste til, at der er gjort Indvendinger i Folketinget med Hensyn til visse Spørgsmaal i denne Forbindelse. Det forekommer ogsaa mig, at der er noget mærkeligt i, at Ministeriet i dette Tilfælde kræver Dækning, men i andre ikke. Jeg skal ikke komme dybt ind derpaa, men det er efter min Mening Udtryk for en noget usikkert bestemmelig Økonomi, og navnlig maa jeg i ikke ringe Grad undres over, at man her fremfører Forslag om et Statslaan af 5 pCt.s Typen (Undervisningsministeren [Borgbjerg]: Nej.). Ja, der staar ikke over 5 pCt., men Ud-